

יאיר ניצני מרים גבה

גבינה לי חביבה

נהיגה על טרקטור ללא רישיון, שירת "הורה ממטרה" והצגת יבול תינוקות. ניצני חולם על חג שבועות בקיבוץ

תמרים, ופרצו כמו רובוטריקים בריקוד מכני מיוחד. היה ריקוד מיוחד עם יונים, שבסופו של דבר הועפו לשמיים. היום הם בטח היו מואשמים בהתעללות בחיות או נכנסים לתשרי של נפתלי בנט.

היום מי צריך להציג את התוצרת חקלאית הוא מי שעושה את רוב העבודה החקלאית – התאילנדים, כך שייתכן שבמקום מוצרי חלב, המאכל המסורתי של החג בכלל צריך להיות אטריות ארוז מוקפצות, וכדאי לעדכן את השיר ל"סלינו על כתפינו, ראשינו עטורים, מקצות בנגוק הגענו, במקום החברים".

במרבית הקיבוצים חקלאות היא כבר לא מקור הפרנסה העיקרי, וענף השכרת הצימרים משגשג. אבל לא ברור איך בדיוק נציגים אותו בטקס הביכורים: טרקטור רתום לג'קווי? או אולי ריקוד הכרטיסים המגנטיים, שאיתם נכנסים לחדר? ועדיין, יחסית לשממה העירונית, שבה "סלינו על כתפינו" מכון לסלים מהסופר, והחיה היחידה שזוכים ללחץ היא שוקולד פרה, הטקס בקיבוץ הוא אטרקציה. יום אחד בשנה אלפי הורים עירוניים מחפשים חברים קיבוצניקים, שיאילו להזמין אותם לראות איך עושה טרקטור.

כדי לעזור לעירוניים שנותרו יתומים מחברים קיבוצניים קים, ומצד שני להחזיר את החג הקיבוצי לימי זוהרה, אני ממליץ על פתרון טכנולוגי. במקום שנצטרך לתחוק במשך שנה שלמה קשר עם קיבוצניק כלשהו כדי להשיג הזמנה נחשקת לחג החקלאי, תהיה אפליקציה שתשרך בין עירור נים החושקים בסוף שבוע חקלאי לקיבוצניקים עם טקס. יקראו לה טינדר שבועות, ובקיצור "טינדר", והיא תאפי שר לעירוניים להגיע לקיבוץ עם הרכב, המשפחה והוויה. נוסף על טקס הביכורים, יוכלו האורחים ליהנות מהחיה וייה הקיבוצית-אקוטית המלאה. הילדים המפונקים ילמדו לעבוד בפלחה, לקטוף תפוזים או לנקות שוקת ברפת, ובלילה ילוננו בבית הילדים, בהשגחת שומרת לילה מפ-חידה. באותן שעות יוכלו ההורים להתפנות לענייניהם, ממש כמו בקיבוץ של פעם. עבור חוויה חינוכית ומשחררת שכזו הורים עירוניים יסכימו לשלם כל סכום.

בטקס הביכורים עצמו יהיה אפשר לבחור בין מושבים רגילים לבין ישיבה על חבילת חציר בגולדן רינג. הביי קור יושלם בארוחה אותנטית בחדר האוכל המקומי, שבו האורחים יזכו לקבל אוכל של קיבוץ + חברי קיבוץ שייכלו עליך במשך כל הארוחה.

שיהיה חג שמח ומוזין. ●

yairn@israelhoyom.co.il

על הפקקים בכביש מספר 1, היוגורט והגבינה הצפתית (שאו באמת הגיעה מצפת) היו מתקלקלים, והכוהנים היו צריכים לרוץ לשירותים בכל שתי דקות.

אם החגים הם תירוץ שיווקי לחבר מוצרי מזון לשווקים חדשים, יש עוד כמה מוצרי מזון שישמחו אם יחברו להם חג. לסטייקים ולקבבים יש את יום העצמאות, שהוא גם יום אבל לאומי לפרות, ולסופגניות יש את חנוכה. אבל הדרייגים ויצרני השימורים ישמחו לאמץ סוף שבוע בסימן טונה בשמן – אולי ל"ג בעומר לכבוד ההרינג המעושן. יצרני המשקאות החריפים יוכלו לאמץ את ט"ו באב, כי אין ספק שקצת אלכוהול יעזור ללכוד את הנשים בכרמים, או סתם יסייע לזוגות לקיים את מנהגי החג. יצרני המינים המינרליים יוכלו לאמץ את חגיגות בית השואבה, מייד אחרי שהם יבינו מתי זה.

מבחינת הפרות, שבועות הוא טרגדיה. גם מי שבניגוד לחברותיה הצליחה לשרוד את יום העצמאות, נאלצת עכשיו לעבוד קשה פי שניים כדי לספק את הביקושים לגבינות. לעומת זאת, לקיבוץ צניקים שבועות זה האירוויזיון. על פי המסורת הקיבוצית, בחג הזה כל אחד מענפי המשק מציג את הישגיו, כולל תהלוכה של טרקטורים, קומביינים ועגלות שעמוסות בתוצרת המקומית. מעין מצעד גאוה, רק שבמקום קום גייז בחוטיני שרוקדים על משאית, קיבוצניק על קומביין עם עגל על הכתפיים.

אני זוכר איך כילד קינאתי בחופש המוחלט של ילדי הקיבוצים לנהוג על טרקטור ללא רישיון וללא מורא, קצת כמו הברואים בנגב. בזמן שהורינו העירוניים אפילו לא חלמו לתת לנו להתקרב לרכב שלהם, הקיבוצניקים לא ראו בנהיגה ממשול. גם כי לא היתה משטרה בסביבה, וגם כי "טרקטור זה עבודה, ובקיבוץ עבודה קודמת לכל". הם שרו "הורה ממטרה" ו"מלאו אסמינו בר" והציגו לראווה את יבול התינוקות שנולדו באותה שנה, שבזכות הלינה המשותפת סיפקו בהמשך סיבות להגיגה בעיקר בענף הפסיכולוגים. העובדים מענף המדגה זימרו "רייגים פרסו רשתם", עובדי הפלחה את "שיבולת בשדה", ורק הלולנים חיכו שימציאו את "טוי".

היו להם ריקודים מיוחדים לכל ענף, ואפילו ריקוד לעפרונים, אותם טרקטורים עם מנוף שאיתם קוטפים

שבועות הוא מהחגים החביבים ביותר. אין בו התכנסויות המוניות מדי, לא צריך לקנות מתנות לחותנת, ולא נוסעים שלוש שעות בפקקים עם סירים על הברכיים. תוסיפו לזה את התענוג הקסום של סוף שבוע ארוך עם פשטידות גבינה, עלי גפן ממולאים וכמה קישים, והרי לכם חג מושלם. נכון שזה קצת מוזר לקרוא לחג של יומיים שבועות, אבל כאלה אנחנו – לא שיא הדיוק. לכל אחד מאיתנו יש את השבועות שלו, וכמו אצל עכבר העיר ועכבר הכפר, תלוי מאיפה אתה מגיע, בן כמה אתה, ובעיקר אם אתה קיבוצניק שעובד ברפת, מושבניק שמגדל עגבניות או סתם עירוני שהדבר היחיד שגידלת בשנה האחרונה זה כרס.

בשביל עירוניים זקנים כמוני, שבועות היה תמיד צעדות רגליות לגן או לבית הספר בכגדים לבנים, כשביד טנא שעשוי מקופסת רשת ירוקה מפלסטיק ובתוכה כמה מל-פפונים, גורים ושסק (שגודלו, הושקו ונקטפו בחנות הירקות השכונתית). יש מצב שגם היה לי זר פרחים על הראש.

לילדים של היום אתה חייב להכין סלסילת נצרים שיוצרה בסין ולהפקיד בה לפחות ארבע מערני חלב, שמנת וגבינת עיזים, אחרת זה לא שבועות. וכמוכוב, להוריד אותם עם האוטו הממוזג בפתח בית הספר, פן הגי בינה והם יחמיצו.

לא ברור מתי בדיוק הפך שבו עות לחג הגבינות, אבל מדובר כנראה בהמצאה של איש שיווק ערמומי, אולי זה שהמציא עוד חגים צרכניים שלא קשורים לכלום, כמו הוולנטיינס דיי, יום המשפחה, חג הרווקים הסיני או יום ההמבורגר הבינלאומי, שכולם נובעים ממסורת ארוכת שנים של להכניס אותנו לאוברדרפט. נכון שגם פעם היינו הולכים בשבועות בכגדים לבנים, כך שהחיבור לחלב נשמע הגיוני, אבל באותה מידה היה אפשר להחליט שמדובר בחג הכרוב הלבן, בחג המלח או בחג הטיפקס.

שבועות עבור יצרני הגבינות הוא כמו יום העצ-מאות לזמרים, שבערב אחד הם עושים שלוש כמות בידור ובוכטה לשנה שלמה. החיבור הזה היה עובד קצת פחות טוב בימי קדם, כשהמוני בני ישראל היו עולים בשבועות לבית המקדש מלווים בחמור שסוחב שקים של תוצרת חקלאית. הרי עד שהם היו מגיעים לירושלים ומתגברים

כדי להחזיר את החג לימי הזוהר, אני ממליץ על פתרון טכנולוגי: אפליקציה שתשרך בין עירוניים שחושקים בסוף שבוע חקלאי לקיבוצניקים. יקראו לה "טינדר"